

[Krag.]

Jeg glæder mig over at se, at den højtærede Statsminister er til Stede. Jeg maa da spørge ham, om Statsministeren mener, at en saadan Seddelpolitik, en saadan Udnyttelse af Seddelpressen kan paalægges Nationalbanken ved Lov, og jeg beder den højtærede Statsminister svare paa dette Spørgsmaal, for at vi een Gang for alle kan faa denne Sag færdigbehandlet.

Endelig maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg spurgte ham om endnu en Ting, nemlig om, hvorledes han vilde løse den Opgave at tilvejebringe Ligestilling i Indtjeningsmulighed mellem Erhvervene her i Landet, naar han ved, hvorledes Forholdene ligger paa det hjemlige Marked og paa det udenlandske Marked, hvor Hovederhvervet maa afsætte det væsentlige af sin Produktion. Det ærede Medlem har Pligt til at møde op her og redegøre for, hvorledes han vil løse Opgaven. Og hvis han ikke opfylder denne Pligt, saa siger jeg: saa er det en ansvarsløs, en for Folkets Sundhed skadelig Agitation, det ærede Medlem driver.

Rager: Naar jeg har ønsket at gøre nogle Bemærkninger til den Debat, der har været ført i Dag, og som hovedsagelig har drejet sig om Landbrugsforhold, er det, fordi det Afsnit i det Lovkompleks, som her foreligger til Behandling, der omhandler Rentespørgsmaalet, i høj Grad har Interesse ud over Landbrugskredse. Ud over nogle Bemærkninger fra den højtærede Statsminister, hvori han pegede paa dette Forhold, har det praktisk talt ikke været omtalt, og det forekommer mig at være forkert, at det ikke bliver fremhævet. Den Situation, som fremkaldes ved den Politik, som Oppositionen nu synes at ville gennemtvinge, vil faa Følger over for Byerhvervene. Det vil betyde større Vanskeligheder, større Arbejdsløshed, mindre Beskæftigelsesmuligheder. Det vil være forkert ikke at paapege det allerede i Dag og ikke at foreholde Oppositionen det Ansvar, som her maa og skal blive dens. For ellers ved vi jo, at paa det Tidspunkt, hvor den Arbejdsløshed indtræder, da vil det være Regeringen, der af Oppositionen betegnes som den evneløse. Men det bør i Forvejen siges, at den økonomiske Politik, som har været ført her hjemme i en Aarrække med Held, den vil Oppositionen her slaa itu.

Det ærede Medlem Hr. Krag har i Aften forsøgt fra denne Talerstol paa mange Maader at vride sig fra Ansvaret, dels ved Paapegen af, at det ærede Medlem og alle vi andre i Virkeligheden er evneløse i Øjeblikket, fordi, som det ærede Medlem sagde,

Rentespørgsmaalet ikke er løst ved, at vi i en Lov skriver et eller andet Tal. Det har været den ene Side af det, det ærede Medlem har gjort; men samtidig har det ærede Medlem talt Ord til den Del af Erhvervslivet, der som Pengeinstitutter beregner Renten, og sagt: hvis der skulde begynde at ske Misbrug, vil beholder vi os at gribe ind igen. Staar disse to Ting ikke i alt Fald i nogen Grad i Strid med hinanden? Kan man gribe ind, naar der sker Misbrug, maa man kunne gribe ind, i alt Fald til en vis Grad, for at regulere; mere forlanges ikke, mere har ikke været forlangt, og mere vil heller ikke være nødvendigt.

Paa et vist Tidspunkt var der det til Stede her i Landet, som man har kaldt Konverterings-Psykosen. Man sagde: Nu er Tiden moden til Konverteringen. Der var gaaet forud det stærke Fald i Obligationskurserne, der var kommet en vis Fællesfølelse hos Laantagere og Laangivere, Laangiverne saa, at der maaske, hvis Situationen udviklede sig videre, kunde være Fare for deres Kapital, og derfor var de at faa i Tale. Det er rigtigt, at der var den virkelige Konverterings-Psykose. Det var den, den højtærede Indenrigsminister benyttede ved sit Forslag i September 1933, der blev fejlet af Bordet. Det sagkyndige Udvalg, der var nedsat efter det ærede Medlems Ønske, som kom med sit Forslag i 1934, og som sagde god for den Politik, maatte se sit Forslag gaa samme Vej.

Nu siger man: nu er Konverteringsmulighederne ude. Maaske i Øjeblikket, men saa vist som de reelle Forhold, der laa bag ved Landbrugets Krav dengang, endnu i Dag i det store og hele er uændrede — de smaa Bølgedale kan der være, men i det store og hele er det uændret —, saa vist vil Konverteringsmuligheden og Kravet være inde igen, og dér har vi, hvis vi følger Oppositionspartierne i Dag, gjort et Skridt tilbage, der vil trække Sagen ud, gøre det vanskeligere og skaffe Uro paa Pengemarkedet.

Der er en Vekselvirkning herhjemme mellem By og Landbrug, vi kan ikke stille dem op som to økonomisk fjendtlige Faktorer, hvad der er til Gavn for den ene direkte, er indirekte til Gavn for den anden og omvendt. Den Mulighed, der haves for, og som er benyttet til at bringe Rentebyrden ned her i Landet, burde have været fortsat og kunde have været fortsat. Hver Gang en Fortjeneste skal deles, skal den deles med een Del til Kapitalen og en anden Del til det levende Arbejde. Regeringen og vi har ønsket at gaa den Vej at give mindre til Kapitalen og mere til Arbejdet; Opposi-